

16 Temmuz

Bugün Dilara ile birlikte denize gittik. Deniz kıyısında sadece ayaklarımız suya girecek şekilde biraz yürüdük. Çünkü biz yüzmeyi bilmiyoruz. Daha sonra da Dilara ile birbirimize su attık. Deniz suyu ılıktı. Oynarken çok eğlendik. Ama elbiselerimiz ıslanmıştı.

Koşa koşa eve döndük. Annem bize:

–Hadi bakalım! Sıra ile banyo yapacaksınız, dedi.

Ben de:

–Anneciğim, biz zaten denizde yıkandık. Tekrar banyo yapmayalım, dedim.

Annem:

–Deniz suyu tuzludur. Vücudunuzda kaşıntı yapar, dedi. Zaten haftada en az iki kez banyo yapmamız gerekiyormuş.

Biz de annemin sözünü dinledik. Bıcı bıcı banyomuzu yaptık. Mis gibi koktuk. Banyodan çıkınca da sırayla büyüklerimizin ellerini öptük. Onlar da bizi öperek:

–Sıhhatler olsun, güle güle kirlenin, dediler.

Çok merak ettim:

–Güle güle kirlenin ne demek anneciğim? Yani hep gülecek miyiz, dedim. Annem de gülerek:

–Büşracığım! Yani bir dahaki banyoya kadar günleriniz mutlu geçsin demek istedim, dedi.

Allah'ım, biz hep temiz çocuklar olalım. Bir de "Güle güle kirlenelim." lütfen.

17 Temmuz

Bu akşamüstü pencereden bakarken denizde bir şeyler gördüm. Ne olduğunu anlayamadım. "Baba koş, koş." diyerek onu yanıma çağırdım.

Babam, yanıma geldiğinde uzakları göstererek:

–Bunlar ne balığı babacığım, dedim. Suya dalıp dalıp çıkıyorlar!

Babam heyecanla:

–Bunlar yunus, usta yüzücüler, dedi. Hepsi aynı anda nasıl dalıp çıkıyorlar görüyor musun, dedi. Sonra da:

–Yunus Peygamberin hikâyesini öğrenmek ister misin, Büşracığım, dedi.

Ellerimi birbirine vurarak:

–Evet babacığım, dedim. Babam da anlattı:

–Yunus, adında bir peygamber varmış. Allah'ı çok sever ve O'nun her emrini yerine getirirmiş. Bir gün ülkesinden ayrılarak gemiye binmiş. Ancak karanlık bir gecede, denize atılmış. Sonra da O'nu denizde büyük bir balık yutmuş. Balığın içi sessiz ve karanlıkmış. Yunus Peygamber kendisini bu zor durumdan sadece Allah'ın kurtaracağını biliyormuş. Bu yüzden O'na çok dua etmiş. Allah da Yunus Peygamberin bu duasını kabul etmiş.

Bu hikâye çok hoşuma gitti.

Sonra Yunuslara el sallayarak:

–Yunus Peygamberi de sizi de çok seviyorum. Güle güle sevgili Yunuslar! Hoşça kalın, dedim.

Allah'ım, iyi ki Yunusları yarattın! Çünkü onları çok seviyorum.

18 Temmuz

Bugün babam biz sandalla denizde gezdirdi. O, harika kürek çekiyor. Çünkü benim babam çok güçlü.

Sandalın arkasındaki köpükler ve dalgalar çok güzeldi. Köpüklerde bir sürü baloncuk vardı. İşte bu sırada bir şarkı söyledim:

"Fış fış kayıkçı,
Kayıkçının küreği,
Hop hop eder yüreği,
Akşama fincan böreği."

Annem de beni alkışladı. Sandalla gezerken denizin üzerinde beyaz çiçek gibi bir şeyler gördük. Anneme dönerek:

–Bunlar ne anneciğim, dedim.

–Denizanası yavrucuğum, dedi.

–Peki, yanındaki bu küçükler de deniz yavrusu mu, dedim.

–Öyle diyebiliriz canım, dedi.

–Hoşça kalın denizanaları, hoşça kalın deniz yavruları, diyerek onlara el salladım.

Bu arada uzaklardan büyük kayıklar geçti. Onlara "Gemi" deniyormuş. Yani gemi demek, büyük deniz taşıtı demekmiş.

Allah'ım, her şey çok güzel; deniz, martılar, balıklar, kayıklar... Burada olduğum için Sana şükürler olsun.

19 Temmuz

Bugün teyzem bana kâğıttan bir papatya yaptı. Onu sarıya boyadık. Tabi ki yapraklarını da yeşile. Sonra da teyzemle bir oyun oynamaya karar verdik. Ben kâğıt çiçeğe sorular sordum.

–Adın ne, dedim. Teyzem kâğıt çiçeğin arkasına saklanıp cevap verdi.

–Benim adım sarı papatya, dedi.

–Tanıştığımıza memnun oldum, sarı papatya, dedim. O da:

–Biliyor musun, Büşracık! Hava ne kadar sıcak olursa olsun, güneş benim yapraklarımı hiç kurutmaz. Hep yeşil ve taze kalır onlar, dedi.

–Evet! Doğru söylüyorsun, dedim. Sonra konuşmama devam ederek:

–Peki topraktan nasıl çıkıyorsunuz? Çok merak ediyorum.

–Kolay dedi, sarı papatya. Sadece "Bismillah" diyoruz. Yani Allah'ın izni ile incecik köklerimizle beslenerek toprağın üstüne çıkıyoruz. Sonra da yapraklarımız büyüyor ve çiçek açıyoruz, dedi.

Ben de:

–Şimdi anladım, dedim.

Sarı papatya ile oynadığımız bu oyun çok hoşuma gitti.

–Sen çok güzel bir papatyasın. Ay! Yani teyzesin, dedim.

Allah'ım! Sarı papatyalar gibi ben de her işime "Bismillah" diyerek başlayayım, lütfen.

Ömer biraz üşütmüş. Durmadan ağlıyor. Hem sonra biraz da ateşi varmış. Annem:

–Çekmeceden dereceyi verir misin Büşracığım, dedi.

Ben de:

–Tamam anneciğim, dedim. Çünkü derecenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Hastalandığım zaman annem hep benim de ateşimi ölçer.

Şimdi de kardeşimin ateşini ölçecekmiş. Koşarak dereceyi anneme getirdim. Annem, dereceyi önce salladı. Sonra da Ömer'in koltuk altına yerleştirdi. Biraz bekledikten sonra dereceyi alıp üstündeki sayılara baktı. Ömer'in ateşi biraz yüksek çıkmış. Annem hemen Ömer'in üstündeki giyecekleri çıkardı. Alnına da ıslak bez koydu. Ömer hâlâ ağlamaya devam ediyordu. Bu yüzden annem ile babam onu doktora götürdüler.

Onları, Cerenler de beklerken çok merak ettim. "Acaba kardeşim hâlâ ağlıyor mu?"diye düşündüm. Neyse! Bir süre sonra geldiler. Doktor amca Ömer'e ilâç vermiş. Bu ilâçlar inşallah onu iyileştirecekmiş.

Allah'ım! Ömer'e şifa ver lütfen!

21 Temmuz

Bugün bir üzüm bahçesine gittik. Oraya üzüm bağı deniyormuş. Bu bağ, babamın arkadaşı Erdoğan amcanınmış.

Yolda giderken küçük bir dere gördük. Ellerimizi yüzümüzü yıkayıp serinledik. Bir de avuçlarımızı bardak yapıp dereden soğuk su içtik. Babamın avuçları su bardağı gibiydi. Benimkilerse minik bir çay bardağına benziyordu.

Bir süre sonra üzüm bağına geldik. Orada dallara küpe gibi asılmış birçok üzüm gördüm.

Babam:

–Görüyor musun Büşra, bu salkımların içi şerbetle dolu, dedi. Ben de salkımları incelemeye başladım. Salkımlardaki üzümler yusyuvarlaktı.

Tıpkı Burak ağabeyinin bilyelerine benziyordu. Ama üzümün dalları neden ağaçlara dolanmıştı. Merak edip babama sordum:

Babam:

–Çok ince olduğu için yanındaki ağacın dallarına sarılıvermişler. Yoksa bu kadar çok üzümü incecik dallar nasıl taşısın yavrum, dedi.

Babamın ne demek istediğini anlamıştım. Üzümlerin tadını çok merak ediyordum. Babam sanki benim ne istediğimi biliyordu. Az sonra bir salkım üzümü yıkayıp bana getirdi. Afiyetle yedim.

Akşamüstü dönerken, bir sepet üzüm de teyzemler için topladık. Bunu bizden Erdoğan amca istedi. Evdekiler de tadına baksın, dedi.

Allah'ım, içi şerbet dolu yuvarlak bilyeler, yani üzümler için Sana şükürler olsun.

22 Temmuz

Benim, güzel evim. Oyuncaklarımı, arkadaşlarımı, komşularımızı ne kadar da çok özledim.

Bugün teyzemlere bir komşu geldi. Yanında gelirken bizler için çok güzel şekerler getirmiş. Onun hiç torunu yokmuş.

Teyzenin yüzü bembeyaz. Yanakları da tombik, tombik.

Gülerken yanaklarında iki tane de çukur oluyor. Bu küçük çukurlara "gamze" deniyormuş. Onun için ben de teyzeye "Gamzeli Nine" dedim. Bu, onun çok hoşuna gitti. Bana:

–Ne gadar da büyümüşsün gari, dedi. Çünkü o beni bebekliğimde de görmüş.

Ben de annemin yanına yaklaşarak:

–Gamzeli Nine, niçin böyle değişik konuşuyor anneciğim, dedim. "Gari" ne demek? Annem gülümseyerek:

–Bak Büşracığım! Bazı insanlar bizlerden daha farklı konuşabilir. Bu çok normaldir, dedi. İstersen Gamzeli Nineye sor. O sana ne demek istediğini anlatır, dedi. Anneme:

–Gamzeli Ninenin, konuşması benim de çok hoşuma gitti, dedim.

Sonra da Gamzeli Nine için: "Allah'ım, Gamzeli Nineye sağlıklı ve hayırlı güzel günler göster." diye dua ettim.

23 Temmuz

Bu sabah çok heyecanlıydım. Çünkü gece çok güzel bir rüya görmüştüm. Bir de yarın evimize dönecektik.

Koşarak annemlerin yanına gittim. Kapıyı tıklattım. Annem, "Girebilirsin canım!" deyince içeri girdim.

–Harika bir rüya gördüm, dedim. Çok güzeldi, çok! Annem ve babam ikisi birden:

–Hayırdır inşallah, dediler. Ben de anlatmaya başladım:

–Çikolatadan bir evimiz vardı. Kurabiyeden saksıları. Bahçesindeki horoz da şekerdendi, dedim. Evimizin önündeki dere de limonatadandı. Annemle, babam ikisi birlikte:

–Ya öyle mi! Gerçekten de çok güzel, dediler. Sonra babam:

–Büşracığım! Anlaşılan sen evimizi çok özlemişsin, dedi.

–Evet, babacığım. Evimizi rüyamdaki ev kadar seviyorum, dedim.

Çikolatadan duvarları, şekerden horozları olmasa da...

Babam gülümseyerek:

–Zaten bizim evde de iki tane harika şeker var, dedi. Biri Büşra, biri de Ömer!

Allah'ım, evimize hemen gidelim lütfen!

İşte bugün evimizdeyiz. "Evimiz, evimiz güzel evimiz."

Sema teyze, yani Ceren'in annesi bize bugün çay ve börek getirdi. Ceren börekleri uzatırken bana:

–Hoş geldin Büşra, dedi.

–Hoş bulduk Ceren! Seni çok özledim, dedim.

Sonra Ceren'e topladığım deniz kabuklarını verdim.

–Bak bunları senin için topladım, dedim. Çok mutlu oldu.

Ceren'e dedemlerin köyünü, Küçümen'i, teyzemleri, Dilara'yı... Hepsini anlatmak istiyordum. Hatta rüyamı bile!

Herhâlde, Ceren'in de bana anlatacakları vardır.

Fakat bugün Ceren ve annesi bizde çok oturmadılar. Sema teyze:

–Yolda yorulmuşunuzdur. Bize müsaade, diyerek ayağa kalktı. Sema teyze, anneme de bana da "Allahaısmarladık."dedi.

Annem de Sema teyzeye ve Ceren'e "Güle güle! Yine bekleriz." dedi. Annem:

– Ne kadar düşünceli bir komşumuz var, dedi.

Allah'ım, bizim iyi komşularımız olduğu için Sana şükürler olsun!

25 Temmuz

Bugün Ceren bize geldi. Onunla evcilik oynamayı çok özlemişim. Komşuculuk oynamak için, Annemin odasına gittim. Dolabını açtım. İçinden annemin topuklu terlikleriyle süslü çantasını çıkardım. Topuklu terlikleri giydikten sonra, süslü çantayı da koluma taktım.

Tıkır tıkır giderken, birden ayağım yerdeki oyuncağa takıldı. Yere düştüm. Ceren, hemen elimden tutup beni kaldırmaya çalıştı. Ama ayağım acıyordu. Ağlamaya başladım. Annem koşarak yanımıza geldi. Beni kucağına alarak:

–Bir şeyin yok ya canım, dedi.

–Ayağım acıyor, anneciğim, dedim.

–Çok mu, dedi.

–Birazcık, dedim.

Annem ayağıma baktı.

–Sanırım önemli bir şey yok, Büşracığım! Sadece burkulmuş. Birazcık dinlenmen gerekecek, dedi. Beni kucağına alarak yatağıma götürdü.

Biraz canım yanıyordu. Biraz da utanıyordum.

–Terliğini izinsiz giymemeliydim anneciğim, dedim. Terliğinin topuğu da kırıldı. Özür dilerim! Annem gülümseyerek:

–Terliğin topuğu önemli değil, canım. Ya ayağın kırılsaydı. Ayrıca benden izinsiz eşyalarımı kullanmamalıydın, dedi. Annem çok haklıydı.

Allah'ım, lütfen! Ayağımın acısı çabucak geçsin.

26 Temmuz

Annemle birlikte eczaneye gittik. Yani ilâç satılan yere. Ama ayağım için ilâç almadık. Çünkü bu sabah kalktığımda ayağım ağrımıyordu. Yani iyileşmiş.

Bugün biz eczaneye Ömer için gittik. Ama Ömer de hasta değil. Sadece Ömer'in dişleri bir türlü çıkmıyor. Bu yüzden çok ağlıyor.

Annem, Ömer'in diş etleri kaşındığı için rahatsız olduğunu söylüyor.

İşte biz de eczaneye diş kaşıyıcı almaya gittik. Ona mavi renkli çok güzel kokan bir diş kaşıyıcı aldık. Üzeri de tırtıklı tırtıklı.

Diş kaşıyıcısını Ömer'e ben verdim. Onun bir an önce rahatlamasını istiyordum.

–Ömer! Bak sana ne aldık, diyerek kaşıyıcıyı onun ellerine verdim. Kardeşim onu sımsıkı tuttu. Sonra da ağzına götürdü.

–Yaşasın yaşasın, diye zıpladım. Diş kaşıyıcısı Ömer'in hoşuna gitti herhâlde. Çünkü o da annemin kucağında zıpladı.

Allah'ım! Ömer'e dişleri çıkarken yardım et!

27 Temmuz

Bu akşam yemekten sonra ailece kitap okuma saati yaptık. Babam eline bir kitap aldı. Annem de bir başkasını. Ben henüz okuma yazma bilmiyorum. Olsun!

Yine de elime resimli bir kitap aldım. Ben de onun resimlerine bakıyordum. Okuma yazma öğrenince, yazılarını okuyabileceğim. Bunu bana annem söyledi.

Babam, bir ara elindeki kitabı masanın üzerine bırakarak:

–Büşracığım! O kitabı sana okumamı ister misin, dedi.

–Tabi babacığım! Çok sevinirim, dedim. Babam:

–Kitapların ne işe yaradıklarını biliyor musun yavrucuğum, dedi. Sonra da:

–Kitaplar, bize yeni şeyler öğretir. Onlar en güzel ve en iyi arkadaştır, dedi.

–Ceren ve Dilara gibi mi, dedim.

–Öyle de diyebiliriz, dedi babam.

Babam beni kucağına alarak, resimli masal kitabımı okumaya başladı.

Kitabın adı "Çevreci Kanguru" idi. O çok güzeldi. Babam kitabımı okurken, kendimi kanguruların yanında hissettim. Ayrıca bu kitaptan, çevre temizliğinin önemini öğrendim.

Okuma bitince de babamı yanağından öptüm. Sonra da:

"Allah'ım, bütün çocukların rengârenk kitapları olsun!" diyerek dua ettim.

Annem, babamla birlikte çay içiyordu. Ben de muzlu süt içiyordum.

Ömer de yanımızda mışıl mışıl uyuyordu.

Tam bu sırada yan komşumuzun evinden birden sesler gelmeye başladı. Herhâlde müzik setinin sesini çok fazla açmışlardı. Dinledikleri şarkılar bizim evden bile duyuluyordu.

Bu sesten etkilenen kardeşim ağlayarak uyandı.

Annemle babam birbirlerine bakıştılar. Ben de onlara baktım.

Babam:

–Bu kadar da olmaz ki canım, dedi. Annem de:

–Haklısın! Müzik başkalarını rahatsız etmeden dinlenilmeli, dedi.

Babam:

–Rahatsız olduğumuzu gidip söylemeliyiz, dedi. Annem:

–Belki ses kesilir, biraz bekleyelim istersen, dedi.

Gerçekten de az sonra ses kesildi. Biz de oldukça mutlu olduk.

Allah'ım, komşularımız bir daha müzik setlerini sonuna kadar açmasınlar. Çünkü minik kardeşim Ömer uyuyamıyor!

Bugün öğle vakti zilimiz çaldı. Annem "Kim o!" diyerek kapıyı açtı. Gelen yan dairedeki komşumuzdu. Annem:

–Buyurmaz mıydınız, dedi. O da:

–Rahatsız etmek istemem komşucuğum. Sadece özür dilemek için geldim, dedi. Dün akşam bizim delikanlı müzik setinin sesini fazla açmış galiba. Umarım rahatsız olmamışsınızdır. Neyse ki hemen onu uyardık. O da "Peki" diyerek, sesini kıstı, dedi.

Annem:

–Olur böyle şeyler. Hepimiz hata yapabiliriz. Önemli olan hatadan vazgeçmektir, dedi.

Herkes çok mutlu olmuştu.

Allah'ım! Ben şarkı dinlerken, müzik setinin sesini çok açmayacağım. Kimseleri rahatsız etmeyeceğim, söz veriyorum.

Balkonumuzda küçük bir saksımız var. İçinde de sarı renkli bir çiçek. Çiçeğimizin adı "hanımçantası." O tıpkı bir çantaya benziyor.

Üzerine de mini mini desenler çizilmiş. Ama bu çantalar o kadar küçük ki. İçine hiçbir şey sığmaz.

Annem:

–Büşracığım! Bu çiçeğe bu saksı artık küçük geliyor. Ne dersin, bu güzel çiçeği artık büyük bir saksıya dikelim mi, dedi.

–Tabi anneciğim, dedim. Çok sevinirim.

Önce balkona bir gazete serdik. Yanımıza büyük saksı, yani çiçek evi aldık. Yavaşçacık küçük saksıdan çiçeğimizi çıkardık. Büyük saksıya yerleştirdik. Hanımçantasına "Bismillah" diyerek ilk suyunu ben döktüm.

Sonra da büyük saksıya:

–Artık güzel bir çiçek arkadaşın var, dedim.

Büyük saksının üzerine gülen bir yüz resmi çizdim.

Annem de "Seni gidi seni yaramaz!" diyerek topraklı elini burnumun ucuna değirdi.

Allah'ım! Arkadaşım hanımçantası çiçeği yeni evinde çok rahat etsin. Güzel güzel büyüsün lütfen!

ANNE-BABA VE EĞİTİMCİLERE ÖNERİLER

Çocuğunuzda Allah inancı; soru sorma çağının başlamasıyla birlikte yavaş yavaş ortaya çıkacak, yaratıcı gücü arama ve tanıma adına "Allah kimdir, nedir, nasıldır, nerededir, ne kadar büyüktür?" sorularıyla anne babalar sık sık karşılaşacaklardır.

5-6 yaşındaki çocuğa göre Allah; annesinin, babasının, kendisinin, kardeşinin yaratıcısı ve yaşamaları için gerekli her şeyi kendilerine veren, sürekli bizimle her yerde olan yüce bir varlıktır. Yine bu dönemde dua, onlar için isteklerinin ve dileklerinin yerine getirildiği bir vasıtadır. Dua ile Allah'a yönelir, bağlanır, rahatlar ve huzur bulurlar.

Onların Allah hakkındaki düşüncelerinin olumlu yönde gelişmesinde ailenin çok büyük etkisi olduğu tartışılmaz bir gerçektir.

Dört Mevsim Dua serisi ile çocuğunuz Allah'ın varlığını daha yakından hissedecek, sevecek ve yaratıcısı onun hayatının ayrılmaz bir parçası olacaktır.

Kitabımızdan en yüksek verimi alabilmek için lütfen şu hususlara dikkat edelim:

❁ Her gün yalnız bir dua okuyun. (Günün herhangi bir saatinde olabilir.)

❁ Dualar üzerinde çocuğunuzla birlikte değerlendirme yapın. ('Sen Büşra'nın yerinde olsan ne yapardın, senin duan nasıl olurdu?' gibi.)

❁ Siz de çocuğunuzla birlikte yaşadığı o güne dair günlük tutabilir ve sonunda dua edebilirsiniz.

❁ Çocuğunuza her güne ait bir dua ile ilgili resim çizdirebilirsiniz.

